

Genç Kalemler 6 'Antolojisi

Dr. Celal Süha Dağlı ve Dr. Enes Başak sanat yönetmenliğinde...

“şairane bir sevdadır bizimkisi”

Genç Kalemler Antolojisi 6
Celal Süha Dağlı - Enes BAŞAK

Kapak Tasarımı
Burak Dalyanda

Mizanpaj
Celal Süha Dađlı

1. Basım, Şubat 2019
SAGE Yayınları

Baskı ve Cilt:
SAGE YAYINCILIK VE MATBAACILIK
Kazım Karabekir Cad. Uđurlu İş Merkezi No:97/24
No: 7/101-102-103
İskitler/Ankara

Tel.: 0312 341 0002
bilgi@bizimdijital.com

İçindekiler

<i>Emine Şeker</i>	9
<i>Emre Eren İşbilen</i>	14
<i>Feyza Nur Dilekcan</i>	19
<i>Furkan Boztaş</i>	24
<i>Güray Barın</i>	29
<i>Hande Elif Yavuz</i>	34
<i>Hatice Sevim Sun</i>	37
<i>Hülya Alkuş</i>	43
<i>İlgen Selçik</i>	48
<i>İlknur Bulut</i>	51
<i>İrem Nur Demir</i>	53
<i>Işıl Dayıoğlu</i>	58
<i>İzel Uslu</i>	64
<i>Kübra Zertürk</i>	69
<i>Mahmut Ersan</i>	73
<i>Mehmet Aydın</i>	78
<i>Melike Meryem Kıssa</i>	83
<i>Merve Altındaş</i>	87
<i>Merve Aras</i>	92

Önsöz

Kelimeler.

Duyguları, düşünceleri, en derin hissiyatları dışa vuran, kalbin gramofonu, gözlerin göremediği heyulaların baş müzakerecisi kelimeler bizim derdimiz.

Kendine edebiyatı, sanatı ve insanlık adına iyi bir geleceği dert edinen birbirinden değerli şair ve yazarların buluşma platformu, duygudaşların gönül pınarı Genç Kalemler Antolojisi 6 ile okurlarımız ile sohbet etmeye geliyoruz.

Bizimle birlikte yola çıkan ve iyi dileklerini bizden esirgemeyen tüm şair ve yazarlarımıza gönülden teşekkür ediyor ve bunun hiç durmadan devam edecek bir çalışma olacağını hepinizin bilmesini istiyorum.

Sanat var oldukça biz de üretmeye devam edeceğiz.

Ki biz ürettikçe sanat da var olmaya devam edecek...

Asla Vazgeçmeyin

Hayat bazen sizi istemediğiniz şeylere yönlendiriyorsa kürek çekmek yerine kabullenmeye bakın. Çünkü bu hayatta her şeyin bir sebebi var. Kaderimize yazılandan bir tık öteye gitmemiz ne yazık ki mümkün değil.

Yazmakla yolu yeni kesişen, yazma konusunda bir pusula arayanlara tavsiyelerime geçmeden önce benim hayatım yazıyla nasıl kesişti ondan bahsetmek istiyorum...

Kimi zaman görmezden gelinen bir kedinin kurtarılmasını ekranlara taşıyan, kimi zaman toplumsal sorunları satırlara sıralayan, kimi zaman kendini bir eylemin ortasında bulan, kimi zaman da bir röportajın ortasında gözyaşlarına hâkim olamayarak döktüm yüreğimdekileri kâğıda...

Kimi zaman bir haksızlığın sesi olmaya çalışan kimi zaman da en mutlu günü paylaşmaya çalışan, her koşulda, her şartta yazmaya devam edendim... Gönül gözümüzü açtığımız sürece her kışın yazı olduğu gibi her siyahın beyazı, her kötünün iyisi, her zorun bir kolayı olduğuna inanarak sürdürdüm mesleğimi ve yazılarımı...

Aslında ben, önce inanmıştım...

Şimdi değil, dün de dünden önceki günlerde de harçlıklarımı denkleştirmeye çalışan bir öğrenciyken de gazete kâğıtlarımı harmanlamaya çalışan bir çömezken de inanmıştım...

İnanmak. Neden önce inanmak, çünkü çıktığımız yolda gerek dış görünüşünüz, gerek konuşma dili, gerek beden dili sebebiyle size

inanmayanlar olacaktır. Ama en önemlisi sizin kendinize inanmanız ve yazmayı her şeyden çok istemeniz, önünüze çıkacak her engelde pes etmemeniz, yılmamanız, engellere göz yummamanız ve hep öğrenmeye çalışmanız gerekiyor... En önemlisi de inanmaktan ve öğrenmekten korkmamanız en önemli şartlardan birisi. İnandıktan sonrası zaten kolay olacaktır. Siz inandıkça deneme yanılma yöntemi ile her geçen gün yazılarınızda kendinizi bulacaksınız.

Hayal, sebat ve empati üçlemesinde ısrarcı olduğunuzda başarı mutlaka bir gün gelecek, başarı geldikçe devam edecektir.

Peki, sadece inanmak mı? Tabi ki hayır...

İnanmanın yanında durmadan yazmak gerek. Nasıl mı? Ailesine gurbetin hasretini mektuplarla anlatan bir öğrenciyken de, 6 yıl boyunca yalnızlığını günlükleriyle paylaşmış biriyken de ben hep yazdım. Yazdıkça rahatlayan, yazdıklarında kendini bulan bir yazandım. Doğru mu yanlış mı bilmeden durmadan yazdım. Bunu sorgulamadım. Benim en derin duygularım saklıydı yazdığım satırlarda. Yüreğimin en saf haliydi kâğıda dökülenler. Kelimelerle dans etmek ise en büyük tutkum olmuştu. Köşe yazmaya merak sardığımda sen mi sorusuna doğru mu yanlış mı cevabını bilmeden yine yazdım, televizyon haberciliği dilini kullanırken gazete haberciliğini denemeye çalıştım. Yani hedefim hep bir sonra ki adım oldu. Bilmediğim şeyleri öğrenmek, meslek büyüklerini takip etmek, onlardan ne öğrensem kar mantığıyla baktım hep hayata. Öğrenmekten hiç korkmadım. Zaman zaman yoruldum, hırçınlaştım ama hep inandım. Vazgeçmedim... Çünkü vazgeçmenin kaybetmek olduğuna inandığım için yazmaya sebatla devam ettim. Yazmak ile ilgili olan her şey için yaratılmıştım sanki ben. Mesai saatlerinin dışında gece yarısına kadar bilgisayar başında vakit harcarken, bu meslek yapılmaz diyenlere inat ben daha çok yazmayı denedim. Çünkü meslek ve yazma duygusu anlatılmazdı. Bunu anlayabilmek için bu hazzı iliklerine kadar yaşamak gerekirdi. Benim ellerimden kâğıda dökülen her metin çocuğumdu sanki benim. Kederliyken de, mutluysen de çaresizken de çareyi kelimelerde buldum. İçimdeki

hırçın ve dalgalı deniz yazdığım da duruluyordu sanki... Kısacası sevincim, hüznüm, her şeyim yazdıklarımı dı.

Birde inanmak ve yazmanın dışında bir şey daha var ki o da bana göre okumak... Ama çok okumak...

Okumak deyince ise yazmak için iki çeşit okuma söz konusu. Bunlardan ilki sürekli okumak. Kitap okumayı sevmeyen birinin yazmasını anlamak zor olsa gerek. Mesela kendimi bildim bileli hep okudum. Evde, okulda, otobüste, yolculukta, bankta, yol ortasında. Yazmanın olduğu gibi okumanın da sınırı yok diyenlerdenim. Kitap okumayı hep çok sevdim. Yine kendimi bulduğum aktivitelerden biriydi benim için. İlkokul, ortaokul, lise ve özellikle üniversite dönemlerinde boş bulduğum vakitlerde hep okudum. Cin Ali ile başlayan okuma serüvenim beni bambaşka dünyalardan hayatlarla tanıştırdı. Gitmediğim görmediğim yerleri kitaplar sayesinde gönül gözümle gördüm, yaşadım, hissettim, bilgi edindim. Okumayan bir insanın yazması çok zor. Bir kere yazan kişinin kelime hazinesinin çok geniş olması gerekiyor. Yazacağınız konuya göre tekrara düşmemeniz yazdığınız yazıda ve başlıkta merak uyandırmanız sürükleyici olmanız gerekiyor. Bunlar olmadığı zaman ortaya tam anlamıyla iyi bir şey çıkmıyor. Okul dönemi boyunca sadece hikâye roman türü okuyan ben şimdi hemen hemen her çeşit kitabı okuyabiliyorum. Romandan kişisel gelişime, dini kitaplardan gerilime birçok tarza açığım. Yani kendi sınırlarımda kalmamaya çalışıyorum. Farklı dünyaları keşfetmek oralarda yolculuk yapmak kendi yazılarıma bakış açım da ki ufkumu genişletiyor. Okumanın ikinci şekli ise onu da mesleğe başladıktan sonra yapmaya başladım. Yazar gibi okumak. Her kitabı yazar gibi okumak. Okuduğunuz kitap nasıl yazılmış, hangi dilden yazılmış, hangi karakter ön planda, yer, mekân, yıl bunlara dikkat etmek gerekiyor. Örneğin bir dönem kitabı yazıyorsanız o yılları çok iyi tasvir etmeniz gerekiyor.

Bir şey daha var ki o da “yaşamak”... Nasıl mı? İşte şöyle...

Yani tüm bunları yaparken birde yazdıklarınızı veya yazacaklarınızı yaşamanız gerekiyor. İlk haberimde pilot bölge haberine koştur koştur giderken de o duyguyu yaşıyordum, madde bağımlıları ile röportaj yaparken de duyduklarımı kâğıda geçirirken de yaşıyordum. Bir babanın evlat acısını hissetmeyi yaşamasaydım da yazamazdım, annesini kaybetmiş bir evladın acısını yaşamasaydım da elbette yazamazdım. Gazetecilikte duygulara yer yok dense bile hepimiz insanız ve duygularımızla varız. Yaşamadığımız hiçbir şeyi okuyana, izleyene aktarmamız onlara o duyguyu geçirmemiz mümkün değil. Yazma uğrunda güzel günlere ulaşmanız dileğimle.

Sevgiyle kalın...